

 AFTA BİR KIZ

SAADET S. KOLDAŞ

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayınlayıcısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Arafta Bir Kız

Yazar: Saadet S. KOLDAŞ

Editör: Gülşen DEMİRCİ

Kapak Tasarımı ve Dizgi: İrem Nur ACAR

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Aralık, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-79-2

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Vadi Grafik Ltd. Şti.

İvedik Organize Sanayi 1420. Cd. No: 58

Ostim Yenimahalle/Ankara

Sertifika No: 47479

Dağıtım:

Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

ARAFTA BİR KIZ

Bu eseri,

Ankara metrosunda okuyan ilk kişi olan Vildan'a...

Fantastik Kadınlar Yurdu sâkinelerim:

Kıymetli Fatma S. ablama ve Ayla hocama...

Enise, Nurhilal, Sueda, Ferhan ve Mefkure'ye...

Nurten ve Rabiş'e..

*Ve bu süreçte yurttta kendileriyle birçok şey paylaştığım
tüm güzel kadınlara ithaf ediyorum.*

Umutla ve sevgiyle...

I. BÖLÜM

İYİLİK Mİ KÖTÜLÜK MÜ? AF MI CEZA MI? GÜLMEK Mİ AĞLAMAK MI?

Ne kadar korkunç bir suretin var! Gözlerin soluk, çöpünden ayrılmış üzüm tanesi gibi pörtlemiş, yanakların içlerine çökmüş ve yamuk olan kafatasını şiddetle ortaya çıkarıyor. Ne siyah ne de beyaz denemez saçların, elektrik akımına maruz kalmışsın gibi dimdik olmuş. Bana doğru pişmiş kelle gibi sırtıman da seni kurtaramaz çünkü dişlerin herhalde fırçalanmadığından olacak, sapsarı görünüyor. Bana bakanın diri mi ölü mü olduğu anlaşılamaz bir sır.

Çevreme bakarak bej rengi duvarlarda, hemen önümde bana bakan guguklu saatte, çok iyi döşenmiş ahşap yer parkelerinin kenarlarındaki kırıklarda, kırık beyaz olan ayrıca çok hoş olduklarını düşündüğüm iki koltuk ve bir kanepeden oluşan oturma grubunda, ortada duran ahşap görünümlü yuvarlak sehpa, en nihayetinde odanın sağında kalan çalışma masası ve rahat olduğuna emin olduğum bir döner sandalyede ruhlar âlemine ait bir emare

bulmayı umdum. Sonra bakışlarımı tekrar o korkunç suratlı kıza çevirdim. Boş gözler, derin düşüncelerle bana bakmayı sürdürüyordu. Ta ki arkasından genç bir adam belirene kadar...

“Mürüvvet Hanım, ayakta kalmayın. Oturun lütfen.”

Mürüvvet. Bu benim ismimdi. Gözlerimi kızıdan çektim ve gıcırdayan parkelere basa basa bana gösterilen koltuklardan birine oturdum. Genç adam da siyah ofis sandalyesine oturmak üzere karşıma geçti. Ellerini masanın üzerinde kenetleyip gözlerini bana dikti. Oldukça nazik ve güzel bir gülüş de bakışlarına eşlik ediyordu. İşte, gözlerin susup ağızların konuşacağı nahoş dakikalar birazdan başlayacaktı. Yine soru soracak, konuşmamı bekleyecek, belki de bunu başaracaktı. Bana usanç ve acı vermek dışında hiçbir işe yaramayan bu çene çalmalara maruz kalmamak için ruhlar âlemine gitmeye razıyım. Ağzı “o” biçiminde açıldı. Başlıyordu.

“Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Çok iyi.”

“Bana anlatmak istediğiniz bir şey var mı?”

“Hayır.”

Bu sorular her hafta tekrarlanan ve bana göre pek de profesyonelce olmayan sorulardı. Yine de 45 dakikayı doldurur doldurmaz ellerini kavuşturup, “Haftaya devam edelim.” diyerek bomboş dakikalarının hayrına parasını cebine atan doktorlardan değildi bu adam. Beni -kendi literatüründe- gerçekten iyileştirmek istediği gözlerinden okunuyordu. O yüzden her hafta aynı sabırla eteğimdeki taşları dökmemi sağlamaya çalışıyordu. Birkaç dakika derin bir sessizlikten sonra put bakışlarını sahte gülümsemesi ile yeniden bana çevirdi.

“Anneniz bugün zor bir gün geçirdiğinizden bahsetti.”

“Annem abartmayı çok sever.”

“Bakın Mürüvvet Hanım. Gerçekten artık kendi iyiliğiniz için benimle konuşmanız gerek. İlaçları doz doz artırıyoruz. Sizde nasıl bir etki oluşturdıklarını anlayamıyoruz bile. Buraya geldiğinizde 65 kiloydunuz, şu anda 45 kilosunuz. Sizce de bu, annenizin korkmasını gerektirecek bir şey değil mi?”

Tepkisiz bakışlarımı çok iyi gözlemliyordu. Beni öfkelenlendirmeyi de pekâlâ başarmıştı. Bunu ona asla belli etmeyecektim. Sessizliğimi korudum. Aylar sonra yapma tepkileri haricinde bu adamın ilk defa tepki verdiğine şahit olmuştum. Sahi neden benimle bu kadar ilgileniyordu ki? Niçin bu şımarıklığıma ve alaylarıma katlanıyor, neden ısrarla bunu sürdürmeye çalışıyordu? Neden 45 dakikalık terapi süresini her seferinde yarım saat daha uzatıyordu? İçimden geçirdiğim düşüncelerimi duymak ister gibi başını biraz daha öne eğdi. Modern tıpta telepati olsaydı üzerinde çalışmak için başı kendisi çekerti muhtemelen.

“Ben gelmeden önce uzun uzun aynaya bakıyordunuz. Ne düşünüyordunuz?” diye sordu.

İşte, bam telime basmıştı. Doğru ancak yanıtlarını alamayacağı soruları şimdi soruyordu. Şaşkınlığımı ona belli etmedim. Tabii, hâlâ içimde böyle bir duyguyu hissedebiliyorsam...

“Aynanızın işlemelerinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.” dedim.

Duraksadı. Neredeyse gülecekti.

Ağzından “Teşekkür ederim.” sözcüklerinden başka bir şey çıkmadı.

Düşünmeye başladım. Varlığımın her zerresinin manasını ve isimlerini... İçimi kemiren hissizliğin arka yüzüne korkarak baktım. Ben ne buradaydım ne orada. Ne buydum ne de o. Bana takılan *deli* lakabının ne kadar şanlı olduğunu düşündüm. Deli, deli! Kulağa tatlı bir name gibi gelen bu ses, dünyanın bunca merhametsizliğine karşı oluşmuş bir antitezdi. Zulme bakarak âdeta “Ben senin gibi değilim. Sen değilim! Kayıp bir seyyahım, iyiliği bulmaya çalışan... Ya sen?! İyilik kisvesi altındaki hain kurt! Yediğin iyi niyetler, şefkatler, hoşgörüler yetmedi mi? Gözünü benim üç kuruşluk umuduma mı diktin? Hainsin! Hainsiniz! Varlığa ihanet eden yokluk tellalları! Siz yoksunuz aslında! Ben kadar yoksunuz, benim kadar yoksunuz! Zevke her daim aç, gönle toksunuz!

“Bana biraz hayatınızdan bahsedin. Doğup büyüdüğünüz çevre nasıl bir yerd?”

Pes et doktor. Pes et artık. Sen ne beni iyileştirebilir ne de bu soruların yanıtlarına vakıf olabilirsin! Hasta değilim ki beni iyileştiresin? Hiç yaşadım mı ki nerede yaşadığımı anlatabileyim? Pes et!

Morali çok bozulmuştu. Neredeyse bana duygusal anlamda değer verdiğini düşünecektim.

“Sessizliğiniz neler söylüyor bir bilseniz!” dedi.

Neler söylüyormuş? Düşünmekten geceleri uyuyamadığımı, hissizliğimi, boşluğumu, her gün akıtmak isteyip de akıtamadığım gözyaşlarımı anlatıyor muymuş mesela? Hem ben kimim, adım ne benim ki bu kadar varlığımı umursuyorum? Belki içimden konuştuklarımı bir duysan bana batılı doktorların bulduğu tuhaf isimleri olan hastalıklardan birini yakıştıracaksın. İşte bir isim daha! Mürüvvet. Deli Mürüvvet. Bilmem bir şey kişilik

bozukluğu, bilmem bir şey rahatsızlığı olan Mürüvvet. Katilin kızı Mürüvvet!

Biz kendi kaderimizi yazamayız. Derdime, hüznüme bir çare bulabilen gelsin! Dünyanın hangi dermanı yalnızlık, nefret ve ölümü değiştirebilmiş?

“Ailevi huzursuzluklarınız mevcutmuş sanırım. Anenizle konuşmak durumunda kaldım. Sizin ne derece güçlü bir kadın olduğunuzu ona anlattım. Benim inancım bu yönde. Eminim beni mükemmel bir idrak ile dinliyorsunuz.”

Evet doktor. Senin derdini anlıyorum. Hastaneye yatışım yapılmadan evvel benden bir hareket, bir yanıt bekliyorsun. Sana bunu söyleyebilir miyim, söylesem anlar mısın bilmiyorum. Aynı kaygıdan ben de muzdaribim. Henüz yaşın genç ve muhtemelen bu mesleği yapmaya başlayalı uzun bir süre olmamış. Ben senin meslekte olgunlaşma tecrüben, sense benim öğretmenim... Nasılmış? Oradan bakınca insanlar seni benden üstün görürler. Ya bir de benim olduğum yerden baksalar? Hakikatte ben senden üstünmüşüm ya? Eğer beni yatıracağınız hastane içinde benim gibi garipleri barındırıyorsa, filozof kardeşlerimi kucaklayarak orada yaşamaya razıyım. İnsanlar Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’nde (Aslında akıl, neden böyle söylemiyorlarsa artık!) yatan insanlardan korkuyor ve çekiniyorlar. Bilmiyorlar ki korkulacaklar asıl korkanlardır! Hem bir deli ne yapar? İnsanı fiziken yaralayıp incitir en fazla. Ya siz? Dışarıdaki insanlar, ya siz? Siz insanları en bencil arzularınıza köle yapar, onları mânen sömürür, kalplerini buruşmuş bir mendil gibi fırlatıp hayatınızdan atarsınız. Korkulacak olan, tehlikeli olan sizsiniz. Hatta siz tehlikenin ta kendisisiniz! Biz normal olan deliler ise kendimizi sizin şerrinizden korumak

için güvenli bir kale inşa etmişiz. Adına tımarhane de denilen bu yerde kendimizi açtığınız yaralardan temizliyoruz. Hepsi bu kadar işte.

Fiziken incitme dediğim mevzuya kllyen inanmıyorum. Ancak deli adı altındaki zalim insanlar masumları bile isteye incitebilirler. Onlar bizden değiller. Evet, bir deli meclisi toplansa ve delilik kanunları çıkarılsa, eminim ilerinde şöyle bir madde olacaktır.

“Delilik Anayasası’nın 8. Maddesinin 2. Fıkrası: Bir deli asla bir canlıya bile isteye maddi-manevi zarar vermemelidir. Deliler kardeştir. O yüzden bir deli asla başka bir deliyi incitecek harekette bulunmamalı daima onu inanılmaz büyük sevgiyle sevmeli ve korumalıdır.”

Dördüncü madde muhakkak “Delilik anayasasının ilk üç maddesi değiştirilemez. Değiştirilmesi teklif bile edilemez.” olmalı. Bir saniye... Ya değiştirilmesinin teklif edilmesi teklif edilirse? Neyse onu da delivekilleri düşünsün bakalım.

Mesela her hastalığı temsil eden bir bakanlık bulunsa, nasıl olur? OKB bakanlığı ya da AKB bakanlığı gibi... Mükemmel fikir!

Deliler kabinesinde değişim mevcut bugünlerde. Yeni gelen iktidar bakanlarını belirleyecek ve keyfince bir saltanat kuracak. Bu durumdan ben de muzdarıbm. Oturduğum yerden onları izliyorum. Pembe bir toplantı odasından (masalar ve sandalyeler dahil) ıkacak kararı bütün halk merak içinde bekliyor. Paranoyak delilerden oluşan bir basın var dışarıda ve oldukça kalabalıklar. Yeni seçilen Cumhurbaşkanı, Bipolar Partisi’nin adayıydı. Tabii, bu en çok Bipolar’lara yaradı. şu an neşeli kakhahalar atarak tam karşıma oturdu. Yana yatırdığı saçlarıyla kita-

bın sonundaki eğilen sayfalara benzeyen, ellili yaşlarda, yuvarlak Harry Potter gözlüklü bir adam. Kıyafetindeki uygunsuzluk hemen gözüme çarpıyor. Lacivert ceket, yeşil papyon, pembe tişört ve mor pantolon... Evet, siz de benim gibi düşünüyorsunuz değil mi? Lacivert ceket yerine sarı ceket giyse renk uyumunu daha iyi yakalardı. Ortam oldukça anlamsız, neşeli konuşmalar içeriyor. Başkanın hemen yanında mor saçlı, piercingli bir ablamız var. Tamam, o da Borderline Bakanlığını temsilen katılmış. Hemen karşısında yeni Major ve Minör Depresyon bakanlarımız. Bakanlarımız diyorum tabii, iki kişiler. Minör bakan oldukça kısa boylu iken majör bakan dev gibi bir herif. Bunlar her zaman ikiz olurlar. Bakan seçilmek için bir ikizinizin olması şarttır anlayacağınız. Onların yanında oturan kişiyse, OKB Bakanı Sayın Melahat Tozalır Hanımefendi. Onu tebrik etmek için yerimden kalkıp ilerliyorum. Tokalaşmak için elimi uzattığımda bana öfkeli bir bakış atıyor ama yine de elimi sıkıyor. Tabii sıktıktan sonra yanındaki ıslak mendillerle elini güzelce siliyor, ben de yerime geçiyorum. Devamında bir sürü bakan... Hepsi tuhaf... İçlerinden biri başına dantel takmış. Birisi o dantelin işleminin demode olduğunu söylemeli ona. Asosyalizm davası güden asosyaller ve liberal bipolarlar arasında süregelen ezeli bir rekabet var. Zaman zaman anlaşabilseler de genellikle birbirlerine zıt düştüklerinden, meclise kaos hâkim olabiliyor. Orta yolu tercih etmek isteyenler için psikopatlar mevcut. Elbette verdikleri zararı minimuma indirmeye çalışıyorlar. Mecliste olmayan sosyopatlar ise halk tarafından acımasızca dışlanmaktalar. Bir kesim daha var ki bunlar bütün sınıflandırmaya karşı olan ve hiçbir partiye mensup olmayan anarşistler. Devlet yönetimini hiçe sayıyorlar. Bazı zamanlar onlara hak ver-

memek mümkün değil. İnsan bir kategoriye girmemek için deli oluyor. Sonra delilik içerisindeyken birtakım insanlar gelip, seni kategorilendirerek yine etiketliyor. Bu adil mi? Tartışılır. Zaten bütün tartışma programlarında da bu tartışılıyor şu an.

Eski OKB'li Milletvekili Tolga Çizgiyebasmas, Panik Atak Partisi Basın Sözcüsü Nehir Sankiöldüm, Olfaktör Referans Bakanı Ziya Kokan, Eski Hipokondriya'lı Milletvekili Tuncer Hastaogulları bu konuyu tartışmaktalar. Ancak hiçbirini birbirini dinlemiyor ve başka şeylerden bahsediyorlar. Bu çok tanıdık geldi nedense...

"Mürüvvet Hanım! Mürüvvet Hanım!"

"Ah dalmışım, kusura bakmayın."

"Pekâlâ, bugünlük bu kadar yeter. Cuma sizi bir kez daha görmek istiyorum. Ne yapacağımıza sonra karar vereceğiz. Beni anlıyor musunuz? O zamana kadar düşünün, taşının."

Şey... Peki... Bu bir tehdit miydi? Neyse önemli değil. Çıkalım bakalım şu sahte ışıklı yerden.

Annem kapıda perişan olmuşum gibi bana bakıyordu. Bu bakıştan nefret ediyorum. "Gel kızım." dedi bana.

Bir kucaklayası geldi herhalde ama çok geçti. Annemle aram hiçbir zaman iyi olmadı. Sebebi babama hastalıklı derecede âşık olmasıydı. Babam onu sevmeydi. Annemse ondan vazgeçemedi. Öyle ki babamın tek çocuğuna karşı biraz bile sevgi ve şefkat göstermesi karşısında annem çıldırırdı. Beni o kadar kıskanıyordu ki neredeyse her gün sudan sebeplerle cezalandırıyor, karanlık odaya kilitliyordu. Bir gün o odanın kilitli olmadığını fark ettiğim halde korkudan dışarı çıkamamıştım. Kim bilebilir saçlarımdan tutup kafamı duvardan duvara vurmayacağını? Ya da da-

yaktan daha can yakıcı hakaretler savurmayacağını? Ben-deniz Mürüvvet Hanımefendi Hazretleri, son derece asil olduğumdan zat-ı muhteremimi hep müşahhas değerime layık görülmüş gibi hayal etmeyi çok sevmişimdir. Bu yüzden annem bana ne yaparsa yapsın; onun bir gülüşüne, bir hareketine, saçımı okşayışına bakıp beni sevdiğini iddia ederdim. Ta ki o kara gün gelene kadar...

Babam, benim de neden evlendiğine asla anlam veremediğim kadınla olan evliliğini sorgulamış olacak ki bir gün ansızın çekip gitti. O gün babam, annemin beni nadiren sevip okşayışlarını ve ara sıra gördüğümüz hoş gülüşlerini de yanında götürdü. Kendisine bırakılan kâğıt parçasına sinirlenen annem evdeki tabak, bardak, vazo ne var ne yoksa üzerime fırlatmıştı. O günden kalan birkaç yara izim var. Birisi epey derin...

Anneannem gelmece bu harpten sağ çıkabilir miydim, bilmiyorum. Apar topar onun kucığında hastaneye götürülüşümü hatırlıyorum da sanırım on bir, on iki yaşlarındaydım. Fazla da küçük sayılmazdım. Annemin "Senin yüzünden bizi terk etti!" "Baban seni sevmiyor!" "Seni de kendimi de bu evi de yakacağım!" deyişleri kulağımda çınlıyor. Tabii, annem şu anda hatırlamadığını öne sürerek bu olayı inkâr ediyor. Ülkeye kimyasal silah atsa bile kızını vatani savunur gibi savunacak olan Anneannem, annemin psikolojik rahatsızlıklarından dem vuruyor. Yalnız şuna eminim, annem bunu bal gibi de hatırlıyor. Sonrasında ve öncesinde bana yaptığı eziyet ve işkenceleri de... Babamın birkaç kez beni görmek isteyip kapımıza geldiğinde çocuğunu ona göstermediğini, hatta "Çocuk seni görmek istemiyor, tiksiniyor senden!" laflarını söyleyip babamın bir daha gelmemesine sebep olduğunu da hatırlıyor. Yalnızlığımı, çırpınışılarımı, bana